

Arrest

nr. 92 307 van 27 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 26 maart 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juli 2012.

Gelet op het tussenarrest nr. 87 656 van 17 september 2012, waarbij de debatten worden heropend en de partijen opnieuw opgeroepen worden te verschijnen op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 5 september 2011 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 26 maart 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.10.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Betrokkene kwam naar België met een visum geldig van 17.12.2004 tot 16.03.2005. Uit haar paspoort blijkt dat betrokkene op datum van 26.12.2004 Marokko verliet (uitreisstempel Tanger d.d. 26.12.2004). Betrokkene geeft zelf aan dat ze in België is toegekomen op 28.12.2004 (informatie afkomstig uit het ABC-formulier dat ondertekend werd door betrokkene zelf), wat dus een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken op punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn (betrokkene staft dit door het voorleggen van verschillende getuigenverklaringen, berekeningen van het vakantiegeld voor de jaren 2007 en 2008, een brief van de Ideale Woning d.d. 06.03.2009, de aanslagbiljetten van de algemene provinciale belastingen voor de jaren 2007, 2008 en 2009, het aanslagbiljet algemene belastingen voor het jaar 2009, documenten van de Fortis-bank, verschillende brieven van De Voorzorg Socialistische Mutualiteit, een huurcontract d.d. 01.07.2005, een SIS-kaart, een rijbewijs B, een aanwezigheidsattest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringscontract d.d. 28.07.2005, een bewijs van inschrijving voor Nederlandse taallessen, deelcertificaten Treshold A+B d.d. 29.01.2008, Richtgraad 1 d.d. 13.06.2006, NT 2 Breakthrough ABC verlengd d.d. 17.01.2006, inschrijvingsbewijzen van de VDAB d.d. 07.03.2005, 29.03.2005 en 01.08.2005, loonbrieven voor de periode van februari tot en met juni 2008, twee arbeidsovereenkomsten d.d. 31.01.2006 en 02.06.2006, verschillende loonfiches, betrokkene zou zich ingezet hebben om zich te integreren in de Belgische samenleving en om zich aan te passen aan de normen en waarden van de Belgische samenleving, ze zou steeds in eigen levensonderhoud voorzien hebben, ze zou reeds vijf jaar bijdragen aan de sociale lasten van de Belgische samenleving en ze zou diverse cursussen gevolgd hebben om het Nederlands perfect onder de knie te krijgen), dit doet niets af aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van vijf jaar op datum van 15.12.2009. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld en recent arbeidscontract worden voorgelegd. Betrokkene legt echter bij haar aanvraag contracten voor d.d. 02.06.2006 van de firma A(...) en d.d. 31.01.2006 van de firma A(...) S(...) C(...). Met deze arbeidscontracten toont betrokkene echter enkel aan dat zij in het verleden reeds gewerkt heeft, maar geenszins dat haar aan de hand van deze contracten een tewerkstelling zal verzekerd worden, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies en evenmin brengt betrokkene de nodige bewijzen bij dat zij tot op heden

*bij deze firma aan de slag zou zijn. Ze legt enkel loonfiches voor van de periode van februari 2008 tot en met juni 2008 bij de firma A(...) en berekeningen van het vakantiegeld voor de jaren 2007 en 2008. Het is aan betrokkene zelf om aan te tonen dat zij (nog steeds) effectief onder dit contract kan tewerkgesteld worden. De voorgelegde inschrijvingsbewijzen bij de VDAB kunnen door onze diensten niet weerhouden worden daar het geen arbeidscontracten zijn. Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan bovenstaande opmerkingen. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden.
(...)"*

1.3 Op 26 maart 2012 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van "*het K.B. van 7.10.2009*". In een tweede middel voert de verzoekende partij machtsoverschrijding aan. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld: "*De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. De middelen van de verzoekende partij lijken bijgevolg niet dienstig.*" Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 11 juli 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, volhardt zij.

Met betrekking tot de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2012 volhardt, wijst de Raad op het volgende.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift ter adstruering van het hoger vermelde eerste middel het volgende uiteenzet:

"7.1. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een “eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]”

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St, nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St, nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

7.2. Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat deze verplichtingen die op de overheid rusten, schromelijk met de voeten werden getreden.

Verzoekster wenst voornamelijk op te komen tegen de tweede passage van de bestreden beslissing betrekking hebbend op het criterium 2.8B van de instructies.

Dit criterium stelt als voorwaarde dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft, het bestaan van duurzame lokale verankering aantoont en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon, in aanmerking kan komen voor een regularisatie voor zover de aanvraag gebeurt tussen 15.09.2009 en 15.12.2009.

Hiermee wordt op de DVZ de verplichting gelegd om regularisatieaanvragen ingediend onder het criterium 2.8B van de vernietigde instructies te toetsen aan hun geldigheid met de gestelde voorwaarden.

Daarbij is de bevoegdheid van de DVZ beperkt tot de loutere vaststelling of aan deze voorwaarden voldaan is, althans wat betreft de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever en de minimale vereisten daaraan verbonden, zoals vastgesteld bij de instructies.

Het komt daarbij aan de DVZ niet toe om een onderzoek te starten naar de legitimiteit van het voorgelegde arbeidsovereenkomst en de reële kans van tewerkstelling bij de betrokken werkgever. Deze bevoegdheid komt immers toe aan een andere overheidsorgaan en geldt niet als een eis voor de behandeling van de regularisatieaanvraag en de toekenning van een voorwaardelijke regularisatie volgens het criterium 2.8B.

Dit gegeven is tevens af te leiden uit de voorgeschreven procedure van de instructie voor de behandeling van deze aanvragen.

7.3 Dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat aan de voorwaarden van het criterium 2.8B voldaan is, hij bij aangetekend schrijven de betrokkene en het Gewest hiervan op de hoogte brengt met de volgende (standaard) formulering: “ hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend,

U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België. Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, van bepaalde duur/onbepaalde duur van minstens één jaar, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde dienst.”

7.4 Uit het voorgaande dient afgeleid te worden dat met betrekking tot de voorwaarden vermeld in het eerste alinea en bijgevolg in het criterium 2.8B, aan de DVZ volledig de bevoegdheid toekomt tot onderzoek en vaststelling van de voorwaarden aangaande verblijf en integratie van betrokkene doch geen bevoegdheid heeft zich uit te spreken over de geldigheid van het voorgelegd arbeidscontract, hetgeen ook moge blijken uit de bewoordingen “trouwens” en “Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats. Het woord trouwens wijst naar de loutere vaststelling van het bestaan van een arbeidscontract, terwijl de tweede gedeelte wijst naar de bevoegdheid tot onderzoek over de geldigheid door het bevoegd Gewestorgaan.

Het principe van de voorwaardelijke toekenning van de regularisatie en het uitvaardigen van het K.B. van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers wijzen juist op de scheiding van de bevoegdheden aangaande het verblijf en het toekennen van een arbeidskaart. Immers indien men na de voorwaardelijke toekenning van de verblijfsmachtiging geen arbeidskaart voorlegt conform de bepaling van het K.B., wordt de regularisatieaanvraag van betrokkene afgewezen, terwijl anderzijds indien de DVZ vaststelt dat men niet voldoet aan de voorwaarden van verblijf kan men geen aanspraak maken op het bekomen van een arbeidskaart.

7.5 Gelet op het voorgaande en door te stellen dat “Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld en recent arbeidscontract, worden voorgelegd. Betrokkene legt echter bij haar aanvraag contracten voor d.d.2.06.2006. van firma A(...) en d.d. 31.01.2006 van de firma A(...) S(...) C(...). Met deze arbeidscontracten toont betrokkene echter enkel aan dat zij in het verleden reeds gewerkt heeft maar geenszins dat haar aan de hand van

deze contracten een tewerkstelling zal verzekerd zoor den, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies en evenmin brengt, betrokkene de nodige bewijzen bij dat zij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn" schendt de verwerende partij de motiveringsplicht aangezien de motivering elke pertinentie mist.

Immers verzoekster heeft bij haar aanvraag een arbeidcontract voorgelegd "bij een bepaalde werkgever" betrekking hebbend op een tewerkstelling van ten minste één jaar of van onbepaalde duur en dat "minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon" doch houdt de verweerster (onterecht) hiermee geen enkele rekening.

Wat betreft de tewerkstelling " na aflevering van een arbeidskaart" dient terug op gewezen te worden dat het niet tot de bevoegdheid behoort van de DVZ om daarover te oordelen, maar aan het bevoegd Gewest orgaan toekomt conform de bepalingen van het K.B. 7.10.2009. Eveneens dient hier opgemerkt te worden dat indien het bevoegd Gewest vaststelt dat er geen reële tewerkstelling is, zal geen arbeidskaart worden afgeleverd aan betrokkene met als gevolg dat betrokkene haar aanvraag tot machtiging verblijf, definitief zal mogen worden afgewezen.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat deze motivering van de verweerster niet deugdelijk is en bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de geest van de instructies van 19 juli 2009 dewelke als gedragslijn geldt voor de verweerster.

Dat tevens uit de teksten van het Opgvolgingscomité Regularisatie duidelijk valt af te leiden dat DVZ niet tot een weigering van de regularisatie mag overgaan indien zou blijken dat het voorgelegd arbeidscontract tijdens de behandelingsperiode van de regularisatie niet meer geldig is bvb. om redenen dat de datum van de indiensttreding verloopt of de kandidaat - werkgever failliet is (zie www.Kruispuntmi.be).

Dat het enkel determinerend is of er tussen 15 september en 15 december 2009 een arbeidscontract werd voorgelegd voor de vereiste duur en het vereiste loon. Wat verzoeker ook gedaan heeft.

7.6. Verweerster stelt in zijn beslissing dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8B aangezien deze geen arbeidsovereenkomst voorlegt. Terwijl zij gewoonweg geen rekening houdt met de voorgelegde arbeidsovereenkomst van verzoekster.

Verzoekster heeft immers drie arbeidsovereenkomsten voorgelegd bij haar aanvraag zijnde dd 31.01.2006 van de firma A(...) S(...) C(...), dd 2.06.2006 van de firma A(...) (deeltijds) en dd 3.09.2007 voor een voltijds contract voor onbepaalde duur (tevens bij de firma A(...)), hetgeen blijkt uit het administratief dossier en de inventaris der stukken van het verzoekschrift tot verblijf dd 13.10.2009.

Minstens één van deze contracten, zijnde dd 3.09.2007 van de firma A(...) voldoet aan de minimale voorwaarden van duurtijd en minimumloon zoals vermeld in de vernietigde instructies en die later geëngageerd werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid om deze criteria onder zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen.

Vervolgens stelt verweerster dat " Met deze arbeidscontracten toont betrokkene echter enkel aan dat zij in het verleden reeds gewerkt heeft, maar geenszins dat haar aan de hand van deze contracten een tewerkstelling zal verzekerd worden, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies en evenmin brengt, betrokkene de nodige bewijzen bij dat zij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn.

Terwijl verzoekster niet enkel de arbeidsovereenkomsten van 2.06.2006 en 3.09.2007 bij de firma A(...) heeft voorgelegd maar tevens de loonbrieven, vakantieberekeningen, het aanslagbiljet van het daarop volgende jaren maar ook niet minder de verklaring van haar werkgever dd 28.07.2008 over haar actuele tewerkstelling bij de firma A(...).

Het is vanzelfsprekend dat iemand die sinds 2006 tewerkgesteld is bij een en dezelfde firma, zijnde BVBA A(...), moeilijk een recente contract kan voorleggen dan datgene dat zij bij de aanvang van haar werk heeft afgesloten met haar werkgever, zijnde in 2006. Met als gevolg dat verzoekster haar effectieve tewerkstelling heeft aannemelijk gemaakt door het voorleggen van de voornoemde stukken betrekking hebbend op de jaren voorafgaand aan haar regularisatieaanvraag in 2009.

Zodoende heeft verzoekster op voldoende wijze aangetoond effectief onder dit contract tewerkgesteld te (kunnen)zijn en houdt verweerder gewoonweg geen rekening met de voorgelegde arbeidsovereenkomst van de verzoekster.

7.7. Dat voorts de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het land te verlaten, geen melding maakt in uitvoering van welk beslissing dat dit bevel gegeven wordt noch is er een reden gegeven waarom verzoekster het land dient te verlaten waaruit zij de nodige gevolgtrekkingen zou kunnen doen.

Dat evenmin de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing (of de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid) kan worden nagegaan daar het enkel een stempel omvat van het gemeentebestuur Antwerpen zonder melding in uitvoering van welke beslissing dat dit is noch wat de beweegredenen hiervan zijn.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.

7.8. Uit het voorgaande valt af te leiden dat verweerder geenszins heeft gehandeld volgens de beleidsrichtlijnen. Verweerder past hier een beleidsinstructie toe die geen steun vindt in de bewoordingen van deze instructie en die daarenboven niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hierdoor schendt verweerder de materiële motiveringsplicht in de zin van artikel 9 bis van VrW door verzoekster te weigeren een aangebracht overtuigingsstuk inhoudelijk bij de beoordeling van een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te betrekken.

Dat evenmin de aangehaalde redenen volstaan om de beslissing te dragen noch zijn ze juist en pertinent en verantwoorden de genomen beslissing. De genomen beslissing is in die zin dan ook kennelijk onredelijk en onverantwoord.

Deze vorm van motivering is geenszins afdoend en is bijgevolg gebrekkig. De bestreden beslissing is dan ook nietig.”,

ter adstruering van het hoger vermelde tweede middel het volgende uiteenzet:

“8.1. In het bestreden beslissing stelt de verweerder dat :

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter; om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld en recent arbeidscontract, worden voorgelegd. Betrokkene legt echter bij haar aanvraag contracten voor d.d.2.06.2006. van firma A(...) en d.d. 31.01.2006 van de firma A(...) S(...) C(...). Met deze arbeidscontracten toont betrokkene echter enkel aan dat zij in het verleden reeds gewerkt heeft, maar geenszins dat haar aan de hand van deze contracten een tewerkstelling zal verzekerd worden, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies en evenmin brengt, betrokkene de nodige bewijzen bij dat zij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn. Ze legt enkel loonfiches voor van de periode van februari 2008 tot en met juni 2008 bij de firma A(...) en berekeningen van het vakantiegeld voor de jaren 2007 en 2008. Het is aan betrokkene zelf om aan te tonen dat zij (nog steeds) effectief onder dit contract kan tewerkgesteld worden. De voorgelegde inschrijvingsbewijzen bij de VDAB kunnen door ome diensten niet weerhouden worden daar hetgeen arbeidscontracten zijn. Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan bovenstaande opmerkingen. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden”.

8.2. Het criterium 2.8B stelt als voorwaarde dat de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft, het bestaan van duurzame lokale verankering aantoonst en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon, in aanmerking kan komen voor een regularisatie voor zover de aanvraag gebeurt tussen 15.09.2009 en 15.12.2009.

Hiermee wordt op de DVZ de verplichting gelegd om regularisatieaanvragen ingediend onder het criterium 2.8B van de vernietigde instructies te toetsen aan hun geldigheid met de gestelde voorwaarden.

Daarbij is de bevoegdheid van de DVZ beperkt tot de loutere vaststelling of aan deze voorwaarden voldaan is, althans wat betreft de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever en de minimale vereisten daaraan verbonden, zoals vastgesteld bij de instructies. Het komt daarbij aan de DVZ niet toe om een onderzoek te starten naar de legitimiteit van het voorgelegde arbeidsovereenkomst en de reële kans van tewerkstelling bij de betrokken werkgever. Deze bevoegdheid komt immers toe aan een andere overheidsorgaan en geldt niet als een eis voor de behandeling van de regularisatieaanvraag en de toekenning van een voorwaardelijke regularisatie volgens het criterium 2.8B.

Dit gegeven is tevens af te leiden uit de voor geschreven procedure van de instructie voor de behandeling van deze aanvragen.

8.3. Dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken vaststelt dat aan de voorwaarden van het criterium 2.8B voldaan zijn, hij bij aangetekend schrijven de betrokkene en het Gewest hiervan op de hoogte brengt met de volgende (standaard) formulering: "hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend,

U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België. Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorgelegd, van bepaalde duur/onbepaalde duur van minstens één jaar, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.

Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde dienst."

8.4. Uit het voorgaande dient afgeleid te worden dat met betrekking tot de voorwaarden vermeld in het eerste alinea en bijgevolg in het criterium 2.8B, aan de DVZ volledig de bevoegdheid toekomt tot onderzoek en vaststelling van de voorwaarden aangaande verblijf en integratie van betrokkene doch geen bevoegdheid heeft zich uit te spreken over de geldigheid van het voor gelegd arbeidscontract, hetgeen ook moge blijken uit de bewoordingen "trouwens" en "Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats. Het woord trouwens wijst naar de loutere formele vaststelling van het bestaan van een arbeidscontract, terwijl de tweede gedeelte wijst naar de bevoegdheid tot onderzoek over de geldigheid door het bevoegd Gewestorgaan.

Het principe van de voorwaardelijke toekenning van de regularisatie en het uitvaardigen van het K.B. van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers wijzen juist op de scheiding van de bevoegdheden aangaande het verblijf en het toekennen van een arbeidskaart. Immers indien men na de voorwaardelijke toekenning van de verblijfsmachtiging geen arbeidskaart voorlegt conform de bepaling van het K.B., wordt de regularisatieaanvraag van betrokkene afgewezen, terwijl anderzijds indien de DVZ vaststelt dat men niet voldoet aan de voorwaarden van verblijf kan men geen aanspraak maken op het bekomen van een arbeidskaart.

8.5. Gelet op het voorgaande en door te stellen dat "Met deze arbeidscontracten toont betrokkene echter enkel aan dat zij in het verleden reeds gewerkt heeft, maar geenszins dat haar aan de hand van deze contracten een tewerkstelling zal verzekerd worden, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde

instructies en evenmin brengt, betrokkene de nodige bewijzen bij dat zij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn” heeft de DVZ zijn bevoegdheden overschreden door zich in de plaats te stellen van het Vlaams Gewest en een beslissing inzake te nemen die haar niet toekomt. De wet heeft immers deze bevoegdheden toevertrouwd aan een andere bestuursorgaan.

Wat betreft de tewerkstelling “na aflevering van een arbeidkaart” dient terug op gewezen te worden dat het niet tot de bevoegdheid behoort van de DVZ om daarover te oordelen, maar aan het bevoegd Gewest orgaan toekomt conform de bepalingen van het K.B. 7.10.2009, Eveneens dient hier opgemerkt te worden dat indien het bevoegd Gewest vaststelt dat er geen reële tewerkstelling is, er geen arbeidskaart wordt afgeleverd aan betrokkene met als gevolg dat betrokkene zijn aanvraag tot machtiging verblijf, definitief zal mogen worden afgewezen.

Het is voor de DVZ enkel determinerend is of er tussen 15 september en 15 december 2009 een arbeidscontract werd voorgelegd voor de vereiste duur en het vereiste loon. Wat verzoeker ook gedaan heeft.

Verweerder heeft in het bestreden beslissing zijn bevoegdheden overschreden door zich in de plaats te stellen van het Vlaams Gewest en een onderzoek te starten naar de legitimiteit van het arbeidscontract en de reële tewerkstelling bij het aangegeven werkgever. Hierdoor heeft de DVZ zich bevoegdheden aangematigd die aan een andere bestuursorgaan toekomen conform het K.B. 7.10.2009.”

en ter adstruering van het hoger vermeldde derde middel het volgende uiteenzet:

“9.1. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding(RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

9.2. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren en met kennis van zaken een beslissing nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen .

Dit is geenszins gebeurd in de bestreden beslissing. Verweerder heeft haar beslissing noch op correcte wijze voorbereid noch zich gestoeld op correcte feitenvinding. Evenmin heeft zij haar beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

9.3. Verzoekster heeft immers drie arbeidsovereenkomsten voorgelegd bij haar aanvraag zijnde dd 31.01.2006 van de firma A(...) S(...) C(...), dd 2.06.2006 van de firma A(...) (deeltijds) en dd 3.09.2007 voor een voltijds contract voor onbepaalde duur (tevens bij de firma A(...)), hetgeen blijkt uit het administratief dossier en de inventaris der stukken van het verzoekschrift tot verblijf dd 13.10.2009.

Minstens één van deze contracten, zijnde dd 3.09.2007 van de firma A(...) voldoet aan de minimale voorwaarden van duurtijd en minimumloon zoals vermeld in de vernietigde instructies en die later geëngageerd werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid om deze criteria onder zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen.

Verweerder stelt dat “ Met deze arbeidscontracten toont betrokkene echter enkel aan dat zij in het verleden reeds gewerkt heeft, maar geenszins dat haar aan de hand van deze contracten een tewerkstelling zal verzekerd worden, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het criterium 2.8B van de vernietigde instructies en evenmin brengt, betrokkene de nodige bewijzen bij dat zij tot op heden bij deze firma aan de slag zou zijn.

Terwijl verzoekster niet enkel de arbeidsovereenkomsten van 2.06.2006 en 3.09.2007 bij de firma A(...) heeft voorgelegd maar tevens de loonbrieven, vakantieberekeningen, het aanslagbiljet van de daarop

volgende jaren en niet minder de verklaring van haar werkgever dd 28.07.2008 over haar actuele tewerkstelling bij de firma A(...).

Het is vanzelfsprekend dat iemand die sinds 2006 tewerkgesteld is bij een en dezelfde firma, zijnde BVBA A(...), moeilijk een recente contract kan voorleggen dan datgene dat zij bij de aanvang van haar werk heeft afgesloten met haar werkgever, zijnde in 2006. Met als gevolg dat verzoekster haar effectieve tewerkstelling heeft aannemelijk gemaakt door het voorleggen van de voornoemde stukken betrekking hebbend op de jaren voorafgaand aan haar regularisatieaanvraag in 2009.

Zodoende heeft verzoekster op voldoende wijze aangetoond effectief onder dit contract tewerkgesteld te (kunnen) zijn en houdt verweerster gewoonweg geen rekening houdt met de voorgelegde arbeidsovereenkomst en de daarmee hangende overtuigingsstukken van de verzoekster.

9.4. Terwijl het redelijkheidbeginsel vereist dat een administratieve overheid, bij het nemen van zijn beslissing, een evenwichtige toets uitvoert, rekening houdend enerzijds met het respect voor de wetten en reglementering die de casus beheersen, en anderzijds met de belangen van de betrokken burger.

9.5. Bovendien moet de administratie, tijdens de beoordeling van de aanvraag en voor het nemen van de uiteindelijke beslissing, zijn houding bepalen met kennisname van alle elementen, wat wil zeggen dat alle tijdig voorgelegde documenten en stukken mee in de evaluatie moeten opgenomen worden.

De overheid moet niet alleen alle relevante feiten correcte en volledig vaststellen en waarderen, maar tevens zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desnoods door nadere informatie in te winnen. Doch blijkt dit in casu niet het geval te zijn.

9.6. Dat de bestreden beslissing een staaltje is van de voortdurende schendingen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht in het bijzonder door de verwerende partij, is zonder enige twijfel duidelijk: ieder pietluttig gebrek of onduidelijk element is voor de verwerende partij voldoende om een aanvraag ongegrond te verklaren, zonder de aanvrager hierop te wijzen zodoende toch op zijn minst aan de aanvrager de kans te geven het tekort te vervolledigen of het onduidelijk element te verklaren. Der gelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijk besturende overheid.

Dat de verweerster alsnog de kans had om in te gaan op verzoeksters vraag tot herziening, maar dat zij ook hierin is gefaald door deze te weigeren.

9.7. Dat evenmin kan worden gezegd dat verweerster de nodige afweging heeft gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing. Dat deze niet een redelijke verhouding staat met de feiten. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat met kennis van zaken wordt beslist: de overheid moet volledig zijn ingelicht over de belangrijke gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden (R.v.St., Sierens, nr. 130.662,27 april 2004, R.W. 2006-07,1359, noot S. DENYS.)

Gelet op aangewende middelen zijn de bestreden beslissingen dan ook nietig en dienen deze dan ook te worden vernietigd."

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt gesteld dat de zij niet voldoet aan het criterium 2.8B van de vernietigde instructie, in het verzoekschrift aanvoert dat zij wél voldoet aan voormeld criterium. De voorwaarden inzake de voor te leggen arbeidsovereenkomsten en de arbeidskaart, kaderen in het criterium 2.8B geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer in het bijzonder van het criterium 2.8B, te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast, hetzij tot het voorhouden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn bevoegdheid overschreed in de toepassing van de van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198 769 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het uitgebreide betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8B, zodat zij in essentie een toepassing

vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van “*het K.B. van 7.10.2009*”, van het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel, en inzake machtsoverschrijding, betoog dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

De drie middelen zijn ongegrond.

2.2 Aangaande de tweede bestreden beslissing

2.2.1 Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat ten aanzien van de tweede bestreden beslissing bij beschikking van 25 juni 2012 overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende gesteld: “*De verzoekende partij voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel aan.*” Op 11 juli 2012 heeft de verzoekende partij een verzoek tot horen ingediend en op 9 augustus 2012 werd de zaak ter terechtzitting behandeld.

Na nader onderzoek van het verzoekschrift werd door de Raad vastgesteld dat in het kader van de het eerste middel van de verzoekende partij wel degelijk een middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevoerd, zoals verder onder punt 2.2.2 blijkt, zodat bij tussenarrest nr. 87 656 van 17 september 2012 de debatten werden heropend en de partijen opnieuw opgeroepen werden te verschijnen. Ter terechtzitting van 2 oktober 2012, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd worden op voornoemd tussenarrest te reageren, verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift en de verwerende partij naar haar nota met opmerkingen.

2.2.2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het eerste middel zet zij ten aanzien van de tweede bestreden beslissing het volgende uiteen:

“(…) 7.7. Dat voorts de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het land te verlaten, geen melding maakt in uitvoering van welk beslissing dat dit bevel gegeven wordt noch is er een reden gegeven waarom verzoekster het land dient te verlaten waaruit zij de nodige gevolgtrekkingen zou kunnen doen.

Dat evenmin de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing (of de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid) kan worden nagegaan daar het enkel een stempel omvat van het gemeentebestuur Antwerpen zonder melding in uitvoering van welke beslissing dat dit is noch wat de beweegredenen hiervan zijn.

Dat dergelijke motivering de beslissing niet kan schragen.(…)”

2.2.2.2 In haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij ten aanzien van dit onderdeel van het eerste middel het volgende gelden:

“Betreffende verzoeksters kritiek op het bevel om het grondgebied te verlaten, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster niet ernstig is waar zij beweert dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen melding zou maken in uitvoering van welke beslissing dit bevel zou worden gegeven, noch van een reden waarom verzoekster het land dient te verlaten.

In de bestreden beslissing dd. 05.09.2011 wordt immers uitdrukkelijk gesteld:

“Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het KB van 8 oktober 1981 (...) aan de betrokkene kennis te heven van de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris

voor Migratie- en Asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Verzoeksters kritiek mist derhalve feitelijke grondslag.

Het loutere feit dat in het document van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) de reden van de maatregel niet wordt vermeld, is een loutere fout in de kennisgeving van bovenvermelde beslissing die niet kan leiden tot nietigverklaring van het bestreden bevel.”

2.2.2.3 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Er dient te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing geen enkele motivering bevat, waarbij er op gewezen kan worden dat de verwerende partij ook zelf erkent dat de reden van de maatregel in de bijlage 13 niet vermeld wordt. Het onderdeel “*REDEN VAN DE BESLISSING*” is volledig blanco en de beslissing gaat onmiddellijk verder met de standaardbepalingen aangaande de gevolgen van niet-opvolging van het bevel en de beroepsmogelijkheden en -termijnen. De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat geen reden gegeven wordt waarom zij het land dient te verlaten.

Daarnaast merkt de verzoekende partij eveneens terecht op dat niet wordt aangegeven in uitvoering van welke beslissing dit bevel gegeven wordt. De Raad kan slechts vaststellen dat de tweede bestreden beslissing op 26 maart 2012 door het gemeentebestuur van Antwerpen ter kennis gebracht werd en dat in de beslissing slechts het volgende wordt gesteld: “*In uitvoering van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid* (1) (2) wordt aan (...) het bevel gegeven (...)”.

In haar nota met opmerkingen houdt de verwerende partij voor dat de kritiek van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist, daar in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt dat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden overgegaan en ook de reden van de maatregel wordt aangegeven. Zij stelt tevens dat het loutere feit dat de reden van de maatregel in “*het document van kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)*” niet vermeld wordt, een loutere fout in de kennisgeving is die niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de eerste bestreden beslissing slechts de instructie aan de burgemeester bevat om tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan. Het

bevel om het grondgebied te verlaten dat in navolging van deze instructie in de vorm van een bijlage 13 wordt afgegeven, is een bestreden beslissing op zich en kan niet worden beschouwd als een loutere kennisgeving. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat het ontbreken van een motivering in een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt in navolging van een instructie die gegeven wordt in het kader van een beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een loutere fout in de kennisgeving betreft.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat in casu op geen enkele manier een verband kan gelegd worden tussen het op 26 maart 2012 afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede bestreden beslissing, en de beslissing van 5 september 2011, zijnde de eerste bestreden beslissing, waarnaar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst. Zoals hoger reeds gesteld, wordt in de tweede bestreden beslissing immers geenszins aangegeven in uitvoering van welke beslissing zij is genomen. Wegens het ontbreken van enige motivering in de tweede bestreden beslissing is ook het maken van een vergelijking met de in de instructie aan de burgemeester opgenomen motivering onmogelijk. Nergens kan uit de tweede bestreden beslissing dan ook worden afgeleid dat zij is genomen in uitvoering van voornoemde beslissing van 5 september 2011 en zodoende in navolging van de in deze beslissing opgenomen instructie aan de burgemeester. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de motivering van de tweede bestreden beslissing kan gelezen worden in de instructie die gegeven wordt in de eerste bestreden beslissing en dat op deze manier aan de motiveringsplicht zou zijn voldaan.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen aannemelijk gemaakt.

Dit onderdeel van het eerste middel is gegrond.

Op de overige (onderdelen van de) middelen, die geen betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing, werd hoger reeds ingegaan onder punt 2.1.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft met betrekking tot de eerste bestreden beslissing geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring ervan kan leiden aangevoerd en ten aanzien van de tweede bestreden beslissing een gegrond middel. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen en is de vordering tot schorsing, ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

4.1 Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij en van de verwerende partij, elk voor de helft.

4.2 Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard worden verworpen.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten (Model B), betekend op 26 maart 2012, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij en van de verwerende partij, elk voor de helft.

Artikel 5

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN